

АВРААМЪ

ВЪ СЕБѢ СИ СѦ РАЗГОВАРѢ.

Азъ да нда острѣа си ножъ да вемижъ,
Себе си, рѣжъ тѣ си желѣзѣи щѣ да сторижъ.

И за огонь да запалимъ дръва да си зѣмѣжъ,
В р е м е то минѹва много да не забаснежъ.

Горка Сарра! до кат' сѦ провѹди да отидимъ,
Ако сѦ провѹди, нейныѣ плачь как' ще прѣтърпимъ?
Съ този ножъ въ деиѣ тѣ ми рѣжъ, на остриѣи много,
Многоцѣино то си чѣдо ще заколѣж жално много.

На рацѣ ми тѣбѣ' дръва щѣтъ чѣдо то ми да
изгорѣтъ,
Въ днешный день дровѣца ми щѣтъ съ огонь да
запалѣтъ.

Вѣчи време не остана, азъ ще стана да сѦ поприготвижъ,
И на Господа и Бога волижъ тѣ Мѹ ѹтъ сѣрце да сторижъ.

Азъ да нда при легло то на мое то любно чѣдо,
Кротко ще го азъ извѹда, и заведѣж въ онѹй маѣсто.
Траба вѣчи да сѦ справимъ, въ пѣтъ си да идимъ ра-
достно.

И да сѦ вѣчь азъ немаѣ и озирѣтамъ налѣво и на-
дѣсно.

Безъ гласъ и безъ смѹщенѣе волижъ Божѣа да
сториѣмъ,

Нынѣ Сарра като си заѣпала Исаака нѣй да
водиѣмъ.